

המרזב החדש

כל היום הפועלים עבדו מתחת לגג הבית והבובות שפניהן היו מופנות לחלון יכלו לראות אותם.

הפועלים עשו רעש גדול עם פטישיהם, כי הם התקינו מרזבים חדשים סביב לגג הבית ודפיקות על הפח עשו רעש רב.

צילה לא שיחקה עם הבובות באותו היום כי יצאה לביקור, ומאחר שהפועלים עשו כל כך הרבה רעש, הבובות יכלו לדבר ביניהן בלי שמישהו ישמע אותן.

"מה הם עושים עכשיו" שאל רני סמרטוני. הוא שכב עם ראשו תחת המיטה הקטנה, בדיוק כפי שזרקה אותו צילה כשיצאה מחדר הבובות, ולכן הוא לא יכול היה לראות מה קורה.

"אנחנו רק רואים את רגלי האנשים, כשהם עוברים ליד החלון" אמר דוד קלאם "אבל נדמה לי שהם שמים רעפים או משהו דומה על הגג."

"הידד! ראו איך היא גולשת" קרא רני סמרטוטני. כל הבובות האחרות עלו על אדן החלון וישבו לידו.

"תגליש אותי גם כן" קראה הבובה-בגרוש השנייה בקולה הדקיק. רני סמרטוטני לקח

אותה בידו הסמרטוטית ודחף אותה למרזב, ואחר כך ירד לשם בעצמו ובצעדים אחדים גלש גם הוא.

בובות אחרות לקחו ממנו דוגמה וגלשו אף הן.

כשרני סמרטוטני הגיע למקום בו ציפה למצוא

אחרי שהפועלים עזבו את העבודה ויצאו לארוחת הצהריים הכל בבית נעשה שקט מאוד. רני סמרטוטני הוציא בזהירות את ראשו מתחת המיטה וכשראה שאין יותר סכנה, התיישב. זה היה הסימן לכל הבובות להתיישב וליישר את הקמטים בבגדיהם.

חלון חדר הבובות היה פתוח כך שרני סמרטוטני יכול היה להרים את

הבובות-בגרוש על אדן החלון ולהתיישב לידן. משם יכול היה לראות את המרזב החדש המבריק שהפועלים סידרו.

"הנה מגלשת נהדרת" אמר, ונתן לאחת הבובות הקטנות דחיפה והיא החליקה לאורך המרזב.

והסתכל לתוך החור. "האם אתן שם,
בובות-בגרוש?"

קרא.

לא הייתה כל

תשובה.

"אני רק מקווה

שראשיהן לא

נשברו" אמרה

רותי סמרטוטני.

"אני מצטער

שדחפתי אותן כל

כך חזק" קרא רני

סמרטוטני

והעביר את זרועו

מעל עיני כפתור

שלו "אבל אם

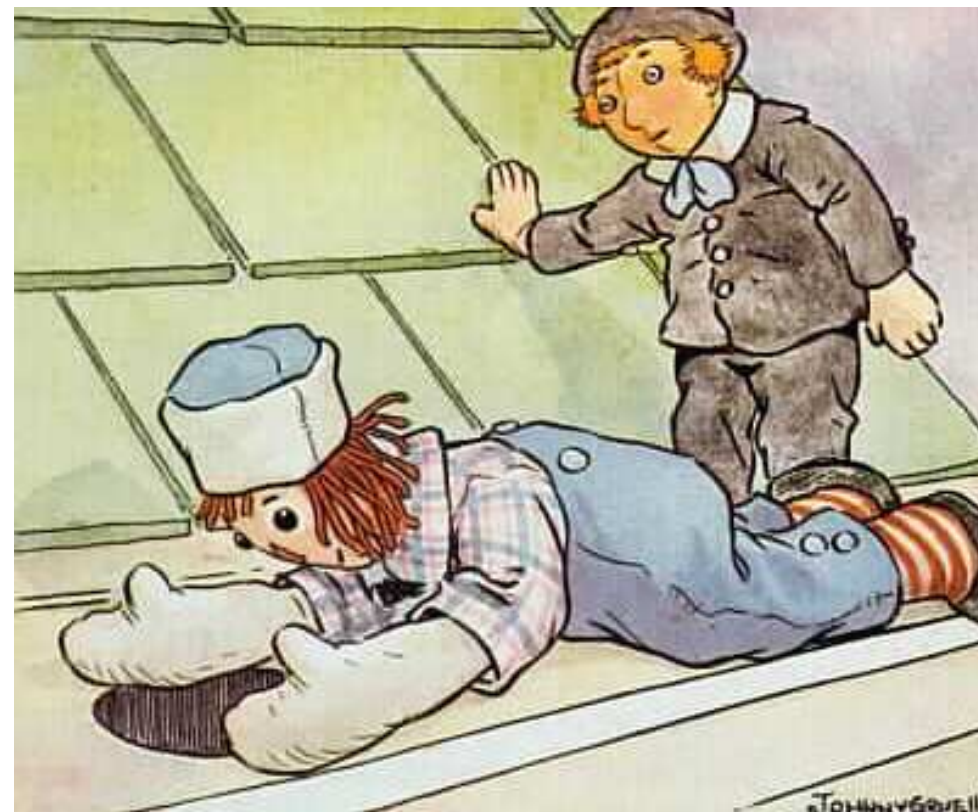
תחזיקו אותי ברגליים, אוכל להושיט יד

ולהוציא אותן משם" הוסיף.

דוד קלאם וחנה החזיקו כל אחת ברגל אחת

של רני סמרטוטני והוא גלש לתוך החור. היה

שם קצת צר אבל רני סמרטוטני התפתל

את הבובות הקטנות, הן לא היו שם.
"אולי דחפת אותן חזק מדי" אמר דוד קלאם.
"יתכן" אמר רני סמרטוטני "נביט אחרי פינת
הבית."

"וי" קרא כשהציץ מעבר פינת הגג "המרזב
נגמר כאן ואין יותר כלום. רק חור."

"הן בוודאי גלשו לתוך החור" אמרה חנה,
הבובה ההולנדית.

רני סמרטוטני נשכב על הפח המבריק

והתברג כך שהבובות ראו רק את שתי רגליו.
"אינני יכול למצוא אותן" אמר בקול כבוש
"אבל תורידו אותי הלאה ואני חושב שאוכל
להגיע אליהן."
אלא שדוד קלאם וחנה חשבו כי הוא רוצה
שיעזבו את רגליו, וכך גם עשו.
רני סמרטוטני המשיך להתפתל ולהתברג
במרזב הצר עד שהגיע לכפוף בצינור ולא יכול
היה להמשיך.
"אני לא מוצא אותן" קרא "עכשיו תוכלו
להוציא אותי!"
"לא נוכל להגיע אליך, רני סמרטוטני" קרא
דוד קלאם לתוך הצינור "נסה לעלות קצת
חזרה ואז נתפוש אותך ברגליך."
רני סמרטוטני אמנם ניסה להתפתל ולטפס
חזרה, אך בגדיו נתפסו בקצה פח בולט והוא
נשאר תקוע. הוא לא יכול היה להתקדם ולא
לחזור.
"מה נעשה?" קרא דוד קלאם "הגדולים
לעולם לא ימצאו אותנו שם, כי אנו לא נוכל
לספר להם, והם לא ינחשו זאת אף פעם."

הבובות היו עצובות מאוד. הן נשארו על אדן החלון עד שהתחיל לרדת גשם, ואחר כך חזרו ורק קיוו וקיוו שרני סמרטוטני יוכל לחזור אליהן.

הן חזרו לחדר הבובות והסתכלו בחלון עד שהגיע זמן שהגדולים יחזרו. אזי הן חזרו למקומות שלהן, בדיוק כפי שצילה השאירה אותן.

למרות שהיו שקטות מרוד, כולן התאבלו על אובדנו של רני סמרטוטני, כי חשבו שלא ימצאו אותו לעולם.

"הגשם בוודאי הרטיב את צמר הגפן שלו לגמרי" נאנחה רותי סמרטוטי "כל המים מהבית זורמים דרך הצינור לתוך חבית העומדת למטה."

ואז נזכרה רותי סמרטוטי שבקצה הצינור צריך להיות פתח. "אם תהיה לנו הזדמנות מחר, אנו, הבובות, ניקח מקל וננסה להגיע אליו מלמטה ולמשוך אותו אלינו" חשבה. צילה באה לחדר הבובות ושיחקה כל היום, כשהיא מביטה איך הגשם מטפטף על המרזב

החדש. היא התפלאה שלא ראתה את רני סמרטוטני. תחילה לא דאגה כלל, אבל אחר כך שאלה את אמא איפה הוא יכול להיות. "הוא בוודאי שם איפה שהשארתי אותו" אמרה אמא.

"אבל אני לא זוכרת איפה השארתי אותו" אמרה צילה "חשבתי שהוא בחדר הבובות עם כל הבובות האחרות."

הגשם ירד כל השבת ובשבת בלילה וביום א' כשאבא יצא לעבודה הגשם ירד עדיין.

כשאבא יצא מדלת הבית והסתובב כדי להיפרד מאמא ואז ראה משהו. הוא חזר הביתה וקרא לפועלים שהתקינו את המרזב. "הצינור סתום. מישהו מכם השאיר דבר מה על המרזב וזה גלש פנימה לצינור. עכשיו המים נשפכים מהמרזב החוצה."

"נשלח אדם שיסדר זאת" אמרו הפועלים. וכך, בסביבות השעה עשר הגיע אחד העובדים כידי לשחרר את הסתימה. אך למרות שהוא דחף במקל ארוך, ודחף ודחף, לא יכול היה לשחרר את הסתימה, ולתת

בובת הסמרטוט הזו למרזב" אמר לאמא.
"אני כל כך שמחה שמצאת אותו" אמרה אמא
"חיפשנו אותו בכל הבית. צילה לא זכרה
איפה שמה אותו. עכשיו אני אייבש אותו יפה
ואשים במקום שם היא תמצא אותו בקלות
והיא לא תדע שהוא היה בגשם כל הלילה!"
אמא שמה את רני סמרטוטני סמוך לתנור
ושם הוא ישב כל אחר הצהריים, מתאדה

למים לזרום.
ואז הוא מדד עם המקל וידע בדיוק איפה
הסתימה, ועם זוג מספרי פח חתך קטע
בצינור ומצא את רני סמרטוטני.

היה מקומט ורטוב וצורתו מעוותת לגמרי, אך
כשהפועל יישר את דמותו המצחיקה, הקטנה,
רני סמרטוטני הביט עליו עם החיוך הרגיל
שלו.

האיש צחק, והביא את רני סמרטוטני לבית.
"כנראה הילדה הקטנה שלכם הפילה את

ומתייבש. הוא היה שמח בפנים כי אהב לחייך, וממילא החיוך שלו היה מצוייר על פניו.

הייתה עוד סיבה לחיוכו של רני סמרטוטני, כי הוא לא היה לבדו. בכיסו היו שתי הבובות-בגרוש. כי האיש דחף את רני סמרטוטני הלאה לתוך הצינור ורני סמרטוטני יכול היה להגיע לשתי הבובות ולקחת אותן. "איך שיופתעו כשיראו אותנו שוב" לחש רני סמרטוטני לבובות הקטנות כשהוא מלטף אותן בידיו הרכות.

ושתי הבובות הקטנות התרפקו לגופו הרך של רני סמרטוטני וחשבו כמה טוב להיות עם ידיד הטוב והנעים כזה.